

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1000. Usque Ad Annum 1063

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117956

§. 45. Aldredus Archiepiscopus Eboracensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66323)

§. XLV.

Sæculum XI.
A.C. 1060.*Aldredus Archiepiscopus Eboracensis.*

In Anglia Quinsino Archiepiscopo Eboracensi defuncto, vigesima secunda Decembris, anno millesimo sexagesimo, Aldredus Episcopus Vigorniensis data pecunia effecit, ut mortuo subrogaretur. Is primum monachus Vintoniensis, deinde Abbas Tavestonensis, anno millesimo quadragesimo sexto, Livingio Episcopo Vigorniensis successit, & post annorum decem lapsum Episcopatum Herfordiensem sibi conferri obtinuit. Verum illud *Malmesb. Pontif. lib. 3. p. 271.* quidem, quod hanc Ecclesiam amore Archiepiscopatus Eboracensis dimiserit, sed Vigorniensem servavit, & simplicitati Eduardi Regis illudens eidem, id sibi licere, adductis Antecessorum suorum exemplis & consuetudine, persuasit. Deinde Rege consentiente Romam profectus est, *vit. S. Vulst. Sæc. 6. Ben. p. 2. p. 847. Roger. An. p. 445.* Episcopos duos Gisonem Velinensem, & Gualterium Herfordiensem, tum etiam Tostinum, Comitem Nordhumbriæ, Goduini filium, & Regi Eduardo affinitate proxima junctum, itineris socios habens. Ubi Romam pervenerunt, Nicolaus Papa Comitem, perbenigne exceptum, sibi Concilium contra Simoniacos celebranti proximum considerare præcepit. Aliis duobus Episcopis concessit, quæ petebant, nimirum, ut ego conjicio, Dignitatem

Sæculum XI.
A.C. 1060.

tatem ambobus confirmavit, quod non omnino scientiarum rudes, nec Simoniaci rei essent. Aldredum vero propriis responsis convictum, quod Simoniacus esset, & stupidi ingenii homo, omni Dignitate eo magis exuit, quod Episcopatum Vigorniensem pertinaciter nollet dimittere.

Ecce vero, cum domum remeaturi
Sup. §. 39. iter faciunt, grassatores, Duce Galesino Comite, in incautos irruunt, omniaque, solis vestibibus, quibus tegebantur, exceptis, rapiunt. Illi Romam repetunt, ubi ad mendicitatem redacti, paulo ante divites, omnium commiserationem moverunt. At Tostinus Comes linguæ non temperabat, & acriter cum Papa jurgabatur; ejus excommunicationem frustra a nationibus remotis timeri, dum eam fures non procul positi riderent. Nisi raptores ad omnia, quæ sibi abstulerant, restituenda compelleret, non dubitaturum se, quin Papa latrocinii hujus vel conscius esset, vel auctor, quod ubi Rex Angliæ comperisset, tributum S. Petro denegaturum esse. Romani his comminationibus perterrefacti Papam impulerunt, ut Aldredo Archiepiscopatum concederet & Pallium; neutiquam enim crudelitatis notam effugiturum Pontificem, si virum non Dignitatibus modo privatum, sed etiam rebus suis omnibus spolia-

spoliatum remitteret. Dedit id Roma-
 norum precibus Papa, ea addita condi-
 tione, ut Aldredus Episcopatu Vigor-
 niensi se abdicaret, & alius Episcopus ibi
 ordinaretur. Ita Nicolaus Anglos mu-
 neribus cumulos, ut spoliatis solatium
 suggeret, dimisit, & Legatos, qui man-
 data sua effectui dari curarent, sequi
 iussit.

Sæculum XI.
 A.C. 1061.

§. XLVI.

*Nicolai II. obitus. Alexander II.
 Papa.*

Nicolaus II. Papa naturæ debitum sol-
 vit Florentiæ, exeunte mense Junio
 anno millesimo sexagesimo primo sepul-
 tusque est in Ecclesia S. Reparata; nam
 Sedem Florentinam semper cum Roma-
 na servavit, in qua annis duobus & quin-
 que ferme mensibus sedit. Refert Pe-
 trus Damiani, testimonio nixus Mainar-
 di Episcopi S. Rufinæ, Nicolaum nullo
 die omisisse pedes duodecim pauperum
 lavare, & quod si id cum luce diei fieri
 negotia non permisissent, eum noctu-
 pium officium inopibus exhibuisse.

Papebr. co-
 nat.

At Romani de electione Successionis
 infelici schismate dividebantur. Cum
 que in Germaniam ad Henricum Regem
 adhuc puerum matremque ipsius Impe-
 ratricem Agnetem Stephanum Presby-
 terum Cardinalem, cum epistolis nomi-

Chron. Cass.
 lib. III. c. 21.
 Contin. Her-
 man. a. 1061.

Yy 5

ne